

JUSTITSMINISTERIET

Udlændingeafdelingen

Folketinget Indfødsretsudvalget
Christiansborg
1216 København K

Dato: 22. april 2014
Kontor: Indfødsretskontoret
Sagsbeh: Viktoria Egsgaard
Sagsnr.: 2014-9309-0109
Dok.: 1104844

1. Ved brev af 7. februar 2014 til Justitsministeriet har Folketingets Indfødsretsudvalg fremsat ønsker til den fremtidige håndtering af sager, i hvilke der er spørgsmål om, hvorvidt en ansøger om dansk indfødsret ved naturalisation skal stilles over for et krav om løsning fra sit hidtidige statsborgerskab som betingelse for at opnå dansk indfødsret.

Folketingets Indfødsretsudvalg oplister i sit brev af 7. februar 2014 fire grupper af sager, som udvalget ønsker at få forelagt, herunder med henblik på udvalgets vurdering af, om der i de pågældende sager skal dispenseres fra kravet om løsning.

Justitsministeriet har noteret sig udvalgets ønsker til den fremtidige behandling af disse sager, og ministeriet vil på den baggrund fremadrettet behandle de pågældende sager som beskrevet i det følgende.

2. For så vidt angår de sager, som udvalget anmoder om at få forelagt i medfør af punkt 1 i udvalgets brev af 7. februar 2014, har Justitsministeriet forstået udvalgets ønske sådan, at forelæggelse skal ske af sager, som efter ministeriets hidtidige praksis ville blive optaget på et lovforslag om indfødsrets meddelelse *med* krav om løsning, mens sager, i hvilke ansøgeren efter hidtidig praksis ville blive optaget *uden* krav om løsning, fortsat optages, uden at sagen forelægges for udvalget.

I forhold til *vietnamesiske* og *irakiske* statsborgere skal Justitsministeriet generelt bemærke, at de vanskeligheder, som disse ansøgere har oplevet med at blive løst fra deres hidtidige statsborgerskaber, efter det for ministeriet oplyste typisk udspringer af ansøgernes manglende besiddelse af visse identitetsdokumenter. For så vidt angår vietnamesiske statsborgere

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

henvises der i den forbindelse til Justitsministeriets brev af 27. januar 2014 til Folketingets Indfødsretsudvalg (Alm. del – bilag 47) og for så vidt angår irakiske statsborgere til ministeriets besvarelse af 22. april 2014 af spørgsmål nr. 38 af 31. januar 2014 fra Folketingets Indfødsretsudvalg.

Med henblik på at give udvalget et tilstrækkeligt beslutningsgrundlag i sager om vietnamesiske og irakiske statsborgere vil Justitsministeriet forud for forelæggelse for udvalget af sager vedrørende ansøgere fra disse to lande indhente oplysninger fra Udlændingestyrelsen og fra den pågældende ansøger selv om, hvilke identitetsdokumenter den pågældende er i besiddelse af.

I forhold til *russiske* statsborgere er det ikke på samme måde muligt på forhånd at vurdere, om en given ansøger må forventes at få vanskeligheder med at blive løst fra sit hidtidige statsborgerskab. De problemer, Justitsministeriet er blevet gjort bekendt med i forhold til Rusland, har således været af meget forskellig art. Ministeriet vil derfor ikke forlods kunne give udvalget oplysninger, som kan give udvalget grundlag for at vurdere, om en given konkret ansøger vil opleve problemer med at blive løst.

Henset til det begrænsede antal russiske statsborgere, der erfaringsmæssigt ikke har kunnet blive løst inden for fristen, jf. Justitsministeriets besvarelse af 22. april 2014 af spørgsmål nr. 40 af 31. januar 2014 fra Folketingets Indfødsretsudvalg, og henset til Danmarks konventionsmæssige forpligtelse til at begrænse dobbelt statsborgerskab¹, skal ministeriet foreslå, at udvalget som udgangspunkt først får forelagt sager vedrørende russiske statsborgere, når ansøgeren har gjort ministeriet opmærksom på, at den pågældende har oplevet problemer i forhold til løsningsprocessen, eller når

¹ Efter artikel 1, stk. 1, i Europarådets konvention af 6. maj 1963 om begrænsning af tilfælde af dobbelt statsborgerret og værnepligt for personer med dobbelt statsborgerret mister statsborgere, som har nået myndighedsalderen, og som af egen fri vilje, enten gennem naturalisation, option eller generhvervelse, opnår statsborgerret hos en anden part, deres hidtidige statsborgerret. De kan ikke få tilladelse til at beholde denne.

Det følger dog af artikel 16 i Europarådets konvention af 6. november 1997 om statsborgerret, at en kontraherende stat ikke må gøre en persons erhvervelse eller bevarelse af statsborgerret betinget af, at vedkommende giver afkald på eller fortaber fremmed statsborgerret, såfremt afkald eller fortabelse ikke er mulig eller ikke med rimelighed kan påkræves.

Af bemærkningerne til konventionens artikel 16 (Explanatory Report, punkt 99) fremgår følgende: ”This provision seeks to ensure that a person is not prevented from obtaining or holding a nationality because it is not possible or is difficult to lose another nationality. The existence of unreasonable, factual or legal requirements is to be assessed in each particular case by the national authorities of the State Party whose nationality the person is seeking to acquire. [...]”

ministeriet i forhold til den konkrete ansøger i øvrigt er blevet opmærksom på, at der kan være særlige vanskeligheder.

3. For så vidt angår punkt 2 i udvalgets brev af 7. februar 2014 skal Justitsministeriet for god ordens skyld henlede udvalgets opmærksomhed på, at det – som det fremgår af ovennævnte besvarelse af spørgsmål nr. 40 fra Folketingets Indfødsretsudvalg – i de perioder, for hvilke det er muligt at foretage fyldestgørende og retvisende udtræk af ministeriets databaser, har været mindre end 10 % af de ansøgere fra de pågældende lande, som er blevet stillet over for et krav om løsning, der ikke er blevet løst inden for fristen.

Henset dels til Danmarks konventionsmæssige forpligtelse til at begrænse dobbelt statsborgerskab, dels til at en betydelig del af de ansøgere, som er omfattet af et vedtaget lovforslag med krav om løsning, antageligvis har iværksat en proces i retning af at blive løst, og at denne proces kan vise sig at kunne afsluttes inden vedtagelsen af et nyt lovforslag, skal Justitsministeriet foreslå, at forelæggelse af disse sager begrænses til tilfælde, hvor ansøgeren har gjort ministeriet opmærksom på, at den pågældende har oplevet problemer i forhold til løsningsprocessen, eller hvor ministeriet i forhold til den konkrete ansøger i øvrigt er blevet opmærksom på, at der kan være særlige vanskeligheder.

4. I forhold til punkt 3 i udvalgets brev af 7. februar 2014 vil Justitsministeriet i forlængelse af, at den årlige frist for løsning udløber med udgangen af april måned, sende udvalget en oversigt over antal ansøgere fordelt på lande, der ikke er blevet løst inden for fristen.

For god ordens skyld bemærkes, at Justitsministeriet normalt ikke vil have noget nærmere kendskab til baggrunden for, at den enkelte ansøger ikke er blevet løst fra sit hidtidige statsborgerskab, herunder til i hvilken udstrækning den enkelte ansøger rent faktisk har gjort et forsøg på at blive løst.

I den udstrækning Justitsministeriet bliver opmærksom på tendenser til, at visse nationaliteter eller persongrupper møder særlige problemer i forbindelse med løsningsprocessen, vil ministeriet ledsage oversendelsen af de nævnte oversigter med oplysninger herom.

5. For så vidt angår punkt 4 i udvalgets brev af 7. februar 2014 har Justitsministeriet noteret sig udvalgets ønske, og ministeriet vil på den baggrund første gang i maj måned 2014 rette henvendelse til de ansøgere, som

ikke er blevet løst fra deres hidtidige statsborgerskab ved fristens udløb med udgangen af april 2014.

Justitsministeriet vil i den forbindelse orientere de pågældende ansøgere om, at hvis de i forbindelse med en anmodning om genoptagelse fremsender dokumentation for deres eventuelle bestræbelser på at blive løst fra deres hidtidige statsborgerskab, vil ministeriet under forudsætning af, at ansøgerne fortsat opfylder betingelserne i cirkulæreskrivelse nr. 9253 af 6. juni 2013, forelægge sagen for Folketingets Indfødsretsudvalg med henblik på, at udvalget kan tage stilling til, om der kan dispenseres fra kravet om løsning.

Karen Hækkerup

/

Johan Kristian Legarth